

Arrest

nr. 284 949 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN VLIET
Cockerillkaai 18
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. VAN VLIET, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 september 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Bij arrest nr. 261 183 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 27 september 2021 wordt bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing bevolen.

Deze beslissing wordt vernietigd door de Raad met arrest 266 706 van 14 januari 2022.

1.2. Op 20 juli 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 21 september 2022, met kennisgeving op 13 oktober 2023, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing met volgende redengeving:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.07.2022 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

F. Y. (RR: ...)

Geboren te Rudny op X

Nationaliteit; Kazachstan

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor F. Y.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 19.09.2022 (zie verslag in gesloten omslag In bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn In het land van herkomst, Kazachstan.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke Integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is In het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de erts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke Interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

(...)"

1.4. Op 21 september 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

Mevrouw,

Naam + voornaam: F. Y.

geboortedatum: 10.12.1984

geboorteplaats: Rudny

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In het kader van Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” werd de situatie bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is alleenstaande.

hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader, en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er worden geen kinderen vermeld in de aanvraag

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 19.09.2022)

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In wat de verzoekende partij een eerste middel noemt maar ook het enig middel is, voert zij de schending aan van:

“- artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980;

- Schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM

- Schending van artikelen 4 en 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie

- Schending van artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980

- Schending van artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

- Schending van het beginsel van hoor en wederhoor

- Schending van artikel 42 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie”

2.1.2. In eerste instantie geeft de verzoekende partij feiten weer en het volgende louter theoretische betoog:

“I. Het administratief dossier

Beide ouders van appellante beschikken inmiddels over de Belgische nationaliteit dan wel over een duurzaam verblijfsrecht in België. Appellante heeft in België diverse jaren school gelopen (S.-J. B. te Antwerpen en K. in de K. O. 24 te Antwerpen) en is de Nederlandse taal machtig, zoals blijkt uit haar administratief dossier.

Appellante heeft sedert jaren een duurzame relatie met haar huidige partner en woont samen met laatstgenoemde. Uit het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken minstens sinds augustus 2021 via een door appellante ingevulde vragenlijst n.a.v. een eerder aan haar ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten hiervan op de hoogte geweest moest zijn, gelet op de vaststelling dat de vragenlijst de voornaam van de partner van appellante evenals hun adres vermeldt.

Appellante is meer dan 20 jaar geleden aangekomen in België. Zij heeft derhalve geen familiale of sociale banden in haar land van herkomst. Gelet op haar beperkte zelfredzaamheid en het ontbreken van enig sociaal vangnet in haar land van herkomst is het meer dan duidelijk dat zij zich niet zelfstandig zal kunnen behelpen met oog op de zoektocht naar huisvesting, inburgering, een verderzetting van haar psychologische begeleiding ... Appellante is de Kazachse of Russische taal zelfs niet meer (voldoende) machtig. Het is overduidelijk dat er desintegratie ontstaan is t.a.v. haar land van herkomst.

Bovendien vermeldt een eerder aan haar afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 5 april 2016 het volgende:

"Betrokkene heeft familie in België. Het wordt niet betwist dat ze zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Het verplicht verlaten van het grondgebied vormt een inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van dit gezins- en privéleven."

De Dienst Vreemdelingenzaken kon derhalve niet anders dan op de hoogte zijn van de duurzame relatie van appellante en van haar gezins- en privéleven in België. Evenmin kan de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennen dat er in casu sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid in hoofde van appellante.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien duidelijk dat appellante sinds het jaar 2000 in België verblijft. Daarnaast blijkt uit geen enkel stuk uit het administratief dossier dat voormeld verblijf niet onafgebroken is.

II. De aanvraag tot machtiging en het bevel om het grondgebied te verlaten

Het bestreden bevel werd op hetzelfde ogenblik genomen als de ongegrondheidsbeslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg dient bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten aldus rekening gehouden te worden met de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf. De aanvraag vermeldde onder meer het volgende:

"Hieruit blijkt dat een duurzame opvolging en behandeling strikt noodzakelijk is en dat het onwettig verblijf van verzoekster en de weigering van het OCMW om dringende medische hulp te verstrekken ertoe geleid heeft dat de medische toestand van verzoekster niet kon stabiliseren/achteruitgang.

Het is bovendien duidelijk dat verzoekster slechts in beperkte mate zelfredzaam is en ondersteund moet worden door hulpverlenende derden zoals familieleden, vrienden of een partner. Verzoekster verblijft al sinds 2000 in België en heeft geen contacten/kennissen meer in Kazachstan. Met andere woorden kan verzoekster niet terugvallen op enige privé-ondersteuning in het land van herkomst."

En ook:

"De medische toestand van verzoekster vereist namelijk een duurzame opvolging en adequate behandeling. Het is duidelijk dat bij gebreke aan dergelijke opvolging onmenselijke of vernederende situaties kunnen ontstaan. Zo werd verzoekster in België meermaals door de politie aangetroffen op straat (in de vrieskou), in verwarde en verwaarloosde toestand en gedeeltelijk ontbloot. Langdurige blootstelling aan dergelijke levensomstandigheden kan leiden tot een ernstige achteruitgang van zowel de mentale als fysieke gezondheidstoestand van verzoekster met een intens mentaal en fysiek lijden tot

gevolg. De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt, gelet op haar beperkte zelfredzaamheid, een dergelijk risico in. (Stukken 16 tot 26)

Zo oordeelde de Raad van State reeds:

"Ernstige psychische stoornissen kunnen een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van art. 9, lid 3 Vreemdelingenwet. In casu dreigt een terugkeer van de 77-jarige verzoekster naar haar land van herkomst te leiden tot een verslechtering van haar geestelijke gezondheidstoestand door het verdwijnen van de permanente psychologische begeleiding waaraan zij behoefte heeft en die zij niet zal vinden in haar land waar zij geen enkele familiale of sociale banden heeft. Het feit dat verzoekster meerdere jaren in diverse landen heeft 'rondgezworven' volstaat niet om, rekening houdend met de evolutie van haar gezondheidstoestand sinds haar aankomst in België, te stellen dat zij zich alleen zou kunnen behelpen om bij de consulaire autoriteiten van haar land van herkomst de nodige stappen te ondernemen."

De wet van 15 december 1980 bepaalt in artikel 74/13 het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Bijgevolg dient de Dienst Vreemdelingenzaken, rekening houdend met de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf, voormelde aspecten voldoende te evalueren en een mogelijke schending van artikelen 3 EVRM en 8 EVRM te toetsen alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten genomen kan worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikelen 3 en 8 van het EVRM door louter het volgende te stellen in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijgevoegd als Bijlage 2):

"gezins- en familieleven : De beslissing geldt voor het gehele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is alleenstaande.

(...)

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 19.09.2022)"

Gelet op haar langdurig verblijf in België heeft appellante geen familieleden, vrienden of kennissen (meer) in Kazachstan en kan zij haar gezinsleven en privéleven aldaar dus niet verderzetten. Evenmin heeft zij in Kazachstan een sociaal vangnet om op terug te vallen, hetgeen noodzakelijk wordt geacht wegens haar extreme kwetsbaarheid en minimale zelfredzaamheid. Voormelde wordt uiteengezet in de aanvraag om machtiging tot verblijf en uit het administratief dossier blijkt geenszins het tegendeel. Het is met andere woorden duidelijk dat appellante een beschermingswaardig privé- en familie- en gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM in België en dat het gebrek hieraan in haar land van herkomst dient mee te spelen bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) (RvS nr. 137.255 17 november 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 130, 624.).

De Dienst Vreemdelingenzaken dient in het kader van artikelen 3 en 8 EVRM een belangenafweging te maken waarbij het belang van de betrokkene dient afgewogen te worden tegen het algemeen belang en de handhaving van de openbare orde. De Dienst Vreemdelingenzaken dient daarbij met alle relevante feiten en omstandigheden rekening te houden (RvV 31 augustus 2021, nr. 259 770). Het is in casu duidelijk dat dit niet gebeurd is en dat de Dienst Vreemdelingenzaken op basis van de gekende feiten onvoldoende onderzoek heeft gedaan naar de aanwezigheid van een gezins- en privéleven én een sociaal vangnet in hoofde van appellante in België, het gebrek hieraan in haar land van herkomst en de hieraan verbonden gevolgen in het licht van een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 EVRM bij een gedwongen terugkeer van appellante naar haar land van herkomst. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van appellante bij de beoordeling van het algemeen belang en bijgevolg een inbreuk gepleegd heeft op artikelen 3 en 8 EVRM bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten.

III. De ongegrondheidsbeslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf

a) Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een persoon die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, een machtiging tot verblijf in het Rijk kan aanvragen.

De Memorie van Toelichting stelt meer bepaald omtrent artikel 9ter het volgende:

"In artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt omwille van de rechtszekerheid een bijzondere procedure gecreëerd voor vreemdelingen die lijden aan een ziekte, waarvoor een adequate behandeling ontbreekt in het land van herkomst of verblijf, waarbij het terugsturen van de vreemdeling een reëel risico inhoudt op zijn leven of fysieke integriteit of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (eigen benadrukking) (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 51-2478/001, p. 35)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalde hieromtrent het volgende:

« Le Conseil relève également qu'il ressort des travaux préparatoires de la loi du 15 septembre 2006 ayant inséré l'article 9ter précité dans la loi, que le « traitement adéquat » mentionné dans cette disposition vise « un traitement approprié et suffisamment accessible dans le pays d'origine ou de séjour », et que l'examen de cette question doit se faire « au cas par cas, en tenant compte de la situation individuelle du demandeur » (cf. Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, Exposé des motifs, Doc. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/01, p.35 ; voir également : Rapport, Doc. pari., Ch. repr., sess. ord. 2005-2006, n° 2478/08, p.9). Il en résulte que pour être « adéquats » au sens de l'article 9ter précité, les traitements existant dans le pays d'origine ou de résidence du demandeur doivent être non seulement « appropriés » à la pathologie concernée, mais également « suffisamment accessibles » à l'intéressé dont la situation individuelle doit être prise en compte lors de l'examen de la demande. » (eigen benadrukking) (RvV 19 juli 2012, nr. 84.888)

Vrije vertaling:

"De Raad neemt er tevens nota van dat uit de voorbereidende werkzaamheden voor de wet van 15 september 2006 die het voornoemd artikel 9ter in de wet heeft opgenomen, blijkt dat de "adequate behandeling" bedoeld in deze bepaling verwijst naar "een passende en voldoende toegankelijke behandeling in het land van herkomst" en dat het onderzoek van deze vraag "geval per geval moet gebeuren, rekening houdend met de individuele situatie van de verzoeker" (cf. Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/01, blz. 35; zie ook: Verslag, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/08, blz. 9). Hieruit volgt dat om "adequaat" te zijn in de zin van artikel 9ter, de in het land van herkomst of verblijf van de aanvrager beschikbare behandelingen niet alleen "passend" moeten zijn voor de betrokken pathologie, maar ook "voldoende toegankelijk" moeten zijn voor de betrokkene, wiens individuele situatie bij de behandeling van het verzoek in aanmerking moet worden genomen " (eigen benadrukking)

Volgens de rechtspraak van het EHRM kan een verwijdering van een persoon die aan een ernstige ziekte lijdt naar zijn land van herkomst artikel 3 EVRM schenden wanneer het niet vaststaat dat hij in zijn land van herkomst de gepaste medische behandeling kan krijgen. Opdat er sprake zou zijn van een schending van artikel 3 EVRM dient niet aangetoond te worden dat de persoon in zijn land van herkomst door het gebrek aan een toereikende behandeling of de toegang daartoe een onmiddellijk risico loopt om te sterven.

Er is sprake van een schending van artikel 3 EVRM wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de persoon in zijn land van herkomst een werkelijk risico zou lopen op een ernstige, en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand, met intens lijden of verkorting van zijn levensverwachting tot gevolg (EHRM (Grote Kamer) nr. 41738/10, 13 december 2016, Paposhvili / België, Soc.Kron. 2017 (samenvatting), afl. 5, 209, noot X.).

Artikel 3 EVRM kent een absoluut karakter, reden waarom onder meer het gedrag van de betrokken persoon die de bescherming van artikel 3 EVRM geniet, de (mate van) bescherming niet kan beïnvloeden. Om voormelde reden bepaalt de Memorie van Toelichting het volgende:

"Bij wijze van antwoord op de opmerking van de Raad van State dat, in tegenstelling tot dat wat voorzien is voor de andere begunstigden van de subsidiaire bescherming, niet wordt voorzien in de mogelijkheid om het statuut van de betrokken personen op te heffen of in te trekken, wordt artikel 9ter aangevuld met een § 4 betreffende de gevallen waarin de betrokken vreemdeling wordt uitgesloten van het bekomen voordeel (zie verder het commentaar op artikel 55/4 ingevoegd door dit ontwerp). Het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 51- 2478/001, p. 36)

De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter zijn echter ruimer dan de toepassingsvoorwaarden van artikel 3 EVRM (RvV 12 december 2014, nr. 135.037):

"De drempel van artikel 3 van het EVRM is niet bepalend voor de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De wetgever heeft de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen niet volledig willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn immers ruimer dan die van artikel 3 van het EVRM. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet enkel worden toegepast wanneer de aandoening een reëel risico voor het leven van de betrokkene inhoudt, maar ook voor zijn fysieke integriteit of wanneer de ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Het gaat inderdaad om verschillende hypothesen, waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Bij het onderzoek naar de vraag of de ziekte een reëel risico in op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf, blijkt dat de gemachtigde -daargelaten de vraag of hij deze bevoegdheid heeft- ter zake artikel 3 van het EVRM heeft gehanteerd. Gelet op het arrest van de Raad van State nr. 225.633 van 28 november 2013 dat stelt dat "de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...] ruimer [zijn] dan die van artikel 3 van het EVRM" en dat "het [...] een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet [vormt] om de aanvraag om machtiging tot verblijf te verwerpen, enkel omdat niet aan de voorwaarden van artikel 3 van het EVRM was voldaan en zonder verder te onderzoeken of het niet gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst", moet worden vastgesteld dat de wijze waarop de gemachtigde motiveert aan de hand van de criteria vervat in artikel 3 van het EVRM een verenging van de toetssteen voor medische regularisatie impliceert. Het criterium van een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigende stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokken lijdt' is niet het criterium vervat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet, minstens omvat het niet alle mogelijkheden op medische regularisatie zoals deze aangeboden worden in deze bepaling naar de wil van Belgische wetgever. Artikel 3 van het EVRM biedt een bepaalde minimumbescherming maar verbiedt evenwel niet dat het nationale recht een ruimere bescherming voorziet (RvS., nr. 225.633 van 28 november 2013)." (RvV 3 juni 2014, nr. 125.158)

Artikel 9ter onderscheidt aldus twee mogelijkheden:

- De ziekte houdt een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokken persoon en is met andere woorden levensbedreigend;*
- De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (RvS (11e k.) nr. 229.073, 5 november 2014 (Belgische Staat / X); RvS (14e k.) nr. 232.141, 9 september 2015 (Belgische Staat/X.).*

Een persoon die op het Belgisch grondgebied verblijft en van wie de medische toestand een bepaalde ernst vertoont komt in aanmerking voor een verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 indien hij kan aantonen dat de behandeling voor zijn ziekte niet beschikbaar of toegankelijk is in zijn land van herkomst.

Opdat er sprake kan zijn van de aanwezigheid van een adequate behandeling in het land van herkomst dient de geschikte behandeling/medicatie niet enkel beschikbaar te zijn maar eveneens effectief toegankelijk voor de betrokken persoon. Met andere woorden dient rekening gehouden te worden met betaalbaarheid en bereikbaarheid van de behandeling, met de mogelijkheid tot bijkomend onderzoek en met het risico van de onderbreking van een reeds opgestarte behandeling (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer 2005-2006, nr. 51- 2478/001, p. 34-35, nr. 51-2478/008, p. 137-138).

Een genomen beslissing met betrekking tot artikel 9ter, moet overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met redenen omkleed worden. Meer bepaald dient uit de motivering te blijken waarom de ziekte niet als ernstig beschouwd wordt, of waarom de onmogelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst niet weerhouden kan worden. Voormelde veronderstelt dat uit de beslissing moet blijken dat een geschikte behandeling in het land van herkomst niet enkel beschikbaar is maar eveneens toegankelijk.

Tenslotte dient de administratieve beslissing rekening te houden met alle elementen van het dossier en dient deze in te gaan op alle in de aanvraag aangevoerde elementen."

2.1.3. Het louter theoretisch betoog van de verzoekende partij over de aangehaalde bepalingen kan gevolgd worden.

2.1.4. Meer specifiek en concreet stelt de verzoekende partij:

"b) Toepassing in huidig geval

De arts-adviseur beperkt zich in zijn verslag wat de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst betreft grotendeels tot een verwijzing naar informatie afkomstig uit de (nietopenbare) MedCOI-databank zonder de resultaten verder te motiveren in het licht van de concrete omstandigheden eigen aan de specifieke gezondheidssituatie van appellante. Het is bijgevolg voor appellante volstrekt onmogelijk om te begrijpen op basis van welke specifieke redenen haar aanvraag ongegrond verklaard werd. (RvV 14 maart 2019, nr. 218.231)

Uit het verslag van de arts-adviseur blijkt bovendien geenszins in welke steden de vermeende beschikbare psychiatrische inrichtingen en behandelingen in Kazachstan gelegen/aanwezig zijn, evenmin in hoeverre en of deze hoegenaamd eenvoudig bereikbaar zijn. Bovendien wordt er verwezen naar slechts één inrichting waar dagopname voor chronische psychotische patiënten mogelijk is, zonder te specificeren of deze inrichting gelegen is in de streek van herkomst van appellante.

Daarnaast heeft de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel de beschikbaarheid van een depot van het antipsychoticum genaamd "Haldol" of "Haloperidol" onderzocht terwijl uit de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt dat appellante in het verleden reeds geheel andere medicatie voorgeschreven kreeg:

- *Haldol;*
- *Temesta;*
- *Zyprexa Velotab;*
- *Akineton;*
- *Risperdal;*
- *Loramet;*
- *Solian;*
- *Invega;*
- *Xeplion.*

Tenslotte heeft de arts-adviseur appellante niet persoonlijk gezien, noch ondervraagd en is het onduidelijk of de arts-adviseur wel als een specialist in de materie van de door appellante geleden

aandoening beschouwd kan worden, met als gevolg dat zijn bevindingen zoals opgenomen in het verslag van 19 september 2022 ten eerste gerelativeerd dienen te worden. Het verslag en bijgevolg eveneens de ongegrondheidsbeslissing zijn onvoldoende (formeel) gemotiveerd.

Indien aangenomen zou moeten worden dat de vereiste medische behandeling beschikbaar is in het land van herkomst van appellante - quod non - dient alsnog vastgesteld te worden dat onvoldoende rekening gehouden werd met de sociale en gezinssituatie van appellante bij de beoordeling van de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst.

In het Paposhvili-arrest heeft het EHRM benadrukt hoe belangrijk het is dat bij het onderzoek naar de toegankelijkheid van de vereiste zorg rekening gehouden wordt met het sociaal vangnet evenals met de gezinssituatie van de betrokkene:

"The authorities must also consider the extent to which the individual in question will actually have access to this care and these facilities in the receiving State. The Court observes in that regard that it has previously questioned the accessibility of care (see Aswat, cited above, § 55, and Tatar, cited above, §§ 47-49) and referred to the need to consider the cost of medication and treatment, the existence of a social and family network, and the distance to be travelled in order to have access to the required care (see Karagoz v. France (dec.), no. 47531/99, 15 November 2001; N. v. the United Kingdom, cited above, §§ 34-41, and the references cited therein; and E.O. v. Italy (dec.), cited above)." (EHRM (Grote Kamer) nr. 41738/10, 13 december 2016, Paposhvili / België)

Vrije vertaling:

"De autoriteiten moeten ook nagaan in hoeverre de betrokkene in de ontvangende staat daadwerkelijk toegang tot deze zorg en deze voorzieningen zal hebben. Het Hof merkt in dit verband op dat het eerder de toegankelijkheid van zorg in twijfel heeft getrokken (zie Aswat, reeds aangehaald, § 55, en Tatar, reeds aangehaald, §§ 47-49) en erop heeft gewezen dat rekening moet worden gehouden met de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familienetwerk en de afstand die moet worden afgelegd om toegang te krijgen tot de vereiste zorg (zie Karagoz tegen Frankrijk (dec.), nr. 47531/99, 15 november 2001; N. tegen het Verenigd Koninkrijk, voornoemd, §§ 34-41, en de daarin aangehaalde referenties; en E.O. tegen Italië (dec.), voornoemd). "

En:

"A fortiori, the Court observes that the Belgian authorities likewise did not examine, under Article 8, the degree to which the applicant was dependent on his family as a result of the deterioration of his state of health. In the context of the proceedings for régularisation on medical grounds the Aliens Appeals Board, indeed, dismissed the applicant's complaint under Article 8 on the ground that the decision refusing him leave to remain had not been accompanied by a removal measure (see paragraph 58 above).

224. Nevertheless, just as in the case of Article 3, it is not for the Court to conduct an assessment, from the perspective of Article 8 of the Convention, of the impact of removal on the applicant's family life in the light of his state of health. In that connection the Court considers that this task not only falls to the domestic authorities, which are competent in the matter, but also constitutes a procedural obligation with which they must comply in order to ensure the effectiveness of the right to respect for family life. As the Court has observed above (see paragraph 184), the machinery of complaint to the Court is subsidiary to national systems safeguarding human rights.

225. Accordingly, if the Belgian authorities had ultimately concluded that Article 3 of the Convention as interpreted above did not act as a bar to the applicant's removal to Georgia, they would have been required, in order to comply with Article 8, to examine in addition whether, in the light of the applicant's specific situation at the time of removal (see, mutatis mutandis, Maslov v. Austria [GC], no. 1638/03, § 93, ECHR 2008), the family could reasonably have been expected to follow him to Georgia or, if not, whether observance of the applicant's right to respect for his family life required that he be granted leave to remain in Belgium for the time he had left to live.

226. It follows that, if the applicant had been removed to Georgia without these factors having been assessed, there would also have been a violation of Article 8 of the Convention." (EHRM (Grote Kamer) nr. 41738/10, 13 december 2016, Paposhvili / België)

Vrije vertaling:

"A fortiori merkt het Hof op dat de Belgische autoriteiten evenmin in het kader van artikel 8 hebben onderzocht in hoeverre verzoeker ten gevolge van de verslechtering van zijn gezondheidstoestand afhankelijk was van zijn gezin. In het kader van de procedure tot regularisatie om medische redenen heeft de kamer van beroep voor vreemdelingen immers de klacht van verzoeker op grond van artikel 8 afgewezen op grond dat het besluit tot weigering van een verblijfsvergunning niet vergezeld ging van een verwijderingsmaatregel (zie punt 58 hierboven).

224. Evenmin als in het geval van artikel 3 staat het het Gerecht vrij om uit het oogpunt van artikel 8 van het Verdrag de gevolgen van de verwijdering voor het gezinsleven van verzoeker te beoordelen in het licht van zijn gezondheidstoestand. Dienaangaande is het Hof van oordeel dat deze taak niet alleen rust op de nationale autoriteiten, die ter zake bevoegd zijn, maar ook een procedurele verplichting vormt waaraan zij moeten voldoen om de doeltreffendheid van het recht op eerbiediging van het gezinsleven te waarborgen. Zoals het Hof hierboven heeft opgemerkt (zie punt 184), is het klachtenmechanisme bij het Hof subsidiair aan de nationale systemen ter bescherming van de mensenrechten.

225. Indien de Belgische autoriteiten uiteindelijk tot de conclusie zouden zijn gekomen dat artikel 3 van het Verdrag, zoals hierboven uitgelegd, geen beletsel vormde voor de verwijdering van verzoeker naar Georgië, zouden zij, om aan artikel 8 te voldoen, bovendien hebben moeten onderzoeken of, in het licht van de specifieke situatie van verzoeker op het tijdstip van zijn verwijdering (zie, mutatis mutandis, Maslov tegen. Oostenrijk [GC], nr. 1638/03, § 93, EHRM 2008), redelijkerwijs kon worden verwacht dat het gezin hem naar Georgië zou volgen of, zo niet, of de eerbiediging van verzoekers recht op eerbiediging van zijn gezinsleven vereiste dat hem een verblijfsvergunning in België werd verleend voor de tijd die hij nog te leven had.

226. Hieruit volgt dat, indien verzoeker naar Georgië was overgebracht zonder dat deze factoren waren beoordeeld, er eveneens sprake zou zijn geweest van een schending van artikel 8 van het Verdrag. "

Gelet op haar langdurig verblijf in België heeft appellante geen familieleden, vrienden of kennissen (meer) in Kazachstan en heeft zij bijgevolg in Kazachstan geen sociaal vangnet om op terug te vallen, hetgeen noodzakelijk wordt geacht wegens haar extreme kwetsbaarheid en minimale zelfredzaamheid. Voormelde wordt uiteengezet in de aanvraag om machtiging tot verblijf en uit het administratief dossier blijkt geenszins het tegendeel. Het is met andere woorden duidelijk dat appellante een beschermingswaardig privé- en familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM en een sociaal vangnet heeft in België en dat het gebrek hieraan in haar land van herkomst dient mee te spelen bij het onderzoek naar een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 EVRM (en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) (RvS nr. 137.255 17 november 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 130, 624.).

Dienst Vreemdelingenzaken heeft met voormelde op geen enkele wijze rekening gehouden.

Om al voormelde redenen houden de bestreden beslissingen (bijgevoegd als Bijlage 1 en 2) een miskennis in van onder meer artikelen 3 en 8 EVRM, artikelen 4, 7 en 42 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 9ter en 74/13 van de wet van 15 december 1980, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de beginselen van behoorlijk bestuur, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het beginsel van hoor en wederhoor.

Uit de bestreden beslissingen blijkt namelijk dat onvoldoende rekening gehouden werd met het privé- en/of familie- en gezinsleven van appellante voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen en dat een mogelijke schending van artikelen 3 en 8 EVRM niet dan wel onvoldoende onderzocht werd."

2.2. Het medisch advies van de arts-adviseur, mede ter kennis gegeven aan de verzoekende partij samen met de eerste bestreden beslissing, stelt:

"(...)

Geachte Heer,

F. Y. (R.N. ...)

Vrouweijk

Nationaliteit: Kazachstan

Geboren op 10.12.1984

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon In het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten Ingediend op 20.07.2022.

Aangeleverde documenten:

- SMG d.d. 25-04-2022 van Dr. G. psychiater
- o Eerste opname voor psychose in 2009
- o Diagnose van paranoïde schizofrenie in 2016 met blijvende invaliderende restsymptomen
- o Actuele therapie Haldol om de 14 dagen
- o Wordt opgevolgd in dagziekenhuis
- Schrijven 2016 In kader van in hechtenis neming
- Verslag opname 2009
- Schrijven 11-2009 in kader van overdracht door politie
- Verslag opname 11/2009
- Schrijven 02-2010
- Opname 02-2010
- Opname 03-2011
- Schrijven 04-2015
- Opname 04-2016
- Opname 04-2016
- Opname 07-2020

De meeste documenten kaderen in de opnames van het verleden. Alleen het meest recente SMG en opname van 07-2020 wordt weerhouden.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen dat het hier een dame betreft van actueel 37 jaar afkomstig uit Kazachstan. De verschillende verslagen kaderen in de pathologie van paranoïde schizofrenie met verschillende contacten met de politie en gedwongen opnames. De diagnose werd in 2016 gesteld, actueel krijgt betrokkene een depot antipsychoticum namelijk Halidol= haloperidol om de 14 dagen. Gegevens over haar klinische toestand zijn niet meegedeeld.

Er is geen medische tegenindicatie tot reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is;
- Aanvraag MedCOI van 24.08.2022 met het unieke referentienummer 16033*

(...)

Uit deze Informatie kan geconcludeerd worden dat langdurige gespecialiseerde opvang in kader van de psychoses samen met ook dagopvang en het depot preparaat beschikbaar zijn in Kazachstan.

Vanuit het standpunt van beschikbaarheid van de zorg Is er geen tegenindicatie voor terugkeer naar het thuisland voor verdere verzorging en opvolging.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging In het land van herkomst: Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, Internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens

systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Sinds de onafhankelijkheid maakt Kazachstan een gigantische economische vooruitgang. Samenhangend met de groeiende economie kreeg gezondheid een steeds hogere prioriteit wat zich wist te vertalen in bijkomende investeringen en hervormingen. De twee belangrijkste hervormingen waren de National Programme for Health Care Reform and Development (2005-2010) en de State Health Care Development Programme (ook bekend als Salamatty (2011-2015). Hieruit volgt dat de gehele bevolking van Kazachstan gratis toegang heeft tot een aantal basis gezondheidsvoorzieningen. Sinds 1 januari 2020 is er een verplichte ziekteverzekering van kracht in Kazachstan. Bedrijven en burgers dienen hiervoor een bijdrage te betalen. Primaire gezondheidszorg, consultaties, onderzoeken bij doorverwijzing, intramurale zorg, hospitalisatie en medicatie op voorschrift vallen onder de ziekteverzekering. Voor bepaalde groepen van personen betaalt de Staat de bijdrage. Hiertoe behoren o.a. kinderen, werklozen, werkloze terugkeerders (zoals betrokkene), ontvangers van pensioenuitkeringen en invalide personen.³

Betrokkene legt geen attest van arbeidsongeschiktheid, voorgeschreven door een arbeidsgeneesheer, voor. Uit niets blijkt dat zij aldus niet terecht zouden kunnen op de arbeidsmarkt in het land van herkomst en in die hoedanigheid kunnen bijdragen tot de eventuele kosten die gepaard zouden gaan bij de noodzakelijk geachte zorgen.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kazachstan. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bozwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, (Kazachstan).
(...)"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert enkel de motiveringsplicht.

De Raad merkt vooreerst op dat de juridische en feitelijke grondslag zijn vermeld in de bestreden beslissing die verwijst naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing legt uit aan welke ziekte de verzoekende partij lijdt en geeft de redengeving weer waarom de arts-adviseur van oordeel is dat de ziekte, alhoewel ernstig, kan behandeld worden en beschikbaar is in het herkomstland. Deze feitelijke uitleg wordt weergegeven in het medisch advies van de arts-adviseur dat mede ter kennis is gegeven en aldus deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

In de conclusie van het advies van de arts-adviseur erkent deze dat haar ziekte kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan vormen voor haar leven en fysieke integriteit,

maar geen reëel risico is als haar ziekte adequaat kan behandeld worden (eigen onderlijning). Ook is nagegaan of haar ziekte een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij toont geenszins aan dat, wanneer geoordeeld wordt dat een adequate, beschikbare en toegankelijke behandeling voorhanden is in het herkomstland, dit niet afdoende zou zijn.

De Raad benadrukt voorts dat een verwijzing naar een advies, in het licht van de motiveringsvereiste van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, een afdoende motivering kan vormen, doch dat hiertoe wel vereist is dat de inhoud van dit advies aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat dit advies zelf ook afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636), wat het geval is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS, 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen. Voorts moet de betrokkene aantonen dat het gedrag van het bestuur aanleiding heeft gegeven tot rechtmatige verwachtingen in hoofde van betrokkene (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

2.5. De verzoekende partij verwijt in eerste instantie dat de beschikbaarheid van de medische zorgen die zij behoeft niet *in concreto* onderzocht werd. Het blijkt niet in welke steden in Kazachstan de psychiatrische inrichtingen en behandelingen voorhanden zijn, ook niet uit de niet-openbare MedCOI-databank.

Deze grief is niet correct. Nalezing van het medisch advies leert dat een ziekenhuis, waar dagopvang mogelijk is (wat de verzoekende partij behoeft volgens het meest recente standaard medisch getuigschrift), met concrete naam en adres is vermeld. Onder de verwijzing van het gebruikte MedCOI-document staat dit letterlijk aangegeven in het ter kennis gebrachte medisch advies. De verzoekende partij brengt geen concreet element aan waarom dit niet zou volstaan.

In het administratief dossier bevindt zich het MedCOI-document AVA 16033 waarover de arts-adviseur spreekt. Uit dit document blijkt dat het handelt over een patiënt met gelijkaardige ziekteverschijnselen als de verzoekende partij. Ook daar vindt men het adres en zelfs de website van het behandelend ziekenhuis terug.

De verzoekende partij toont niet aan dat de beschikbaarheid niet volstaat met de benoeming van het adres waar dagopvang voor de verzoekende partij mogelijk is.

Evenmin toont zij aan dat bij terugkeer het noodzakelijk is dat zij zich vestigt in de streek waarvan zij afkomstig is.

De Raad herinnert eraan dat de verzoekende partij niet kan verwachten dat zij in eenzelfde situatie moet terechtkomen als in België. Deze voorwaarde is niet voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet volgt dat in beginsel slechts dient vast te staan dat er een adequate behandeling mogelijk is in "*het land van herkomst*" en zelfs niet in de regio van herkomst in het betreffende land. Het volstaat dat wordt vastgesteld dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, waaronder inbegrepen dat van de verzoekende partij redelijkerwijze moet kunnen worden verwacht dat zij zich naar die welbepaalde plaats in het land van herkomst begeeft waar men een behandeling kan verkrijgen.

2.6. De verzoekende partij verwijt de arts-adviseur dat hij enkel de beschikbaarheid van het medicament "*Haldo!*" onderzocht. Ook dit verwijt kan niet gevolgd worden. Het is logisch dat de arts-adviseur de actuele medicatie onderzoekt en niet deze van een verder verleden. De verzoekende partij heeft evenmin stukken bijgebracht waaruit blijkt dat zij mogelijks nog medicatie uit dat verre verleden behoeft.

De arts-adviseur stelt correct, op basis van de gegevens hem ter beschikking gesteld, dat: "*De diagnose werd in 2016 gesteld, actueel krijgt betrokkene een depot antipsychoticum namelijk Ha!dol= haloperidol om de 14 dagen. Gegevens over haar klinische toestand zijn niet meegedeeld.*"

Gelet op deze niet weerlegde vaststelling hoefde de arts-adviseur niet een onderzoek te verrichten naar de beschikbaarheid van “andere” medicatie.

2.7. Voorts kan de verzoekende partij de arts-adviseur niet verwijten haar niet persoonlijk gezien te hebben of onderzocht. Het komt de arts-adviseur toe te bepalen of een persoonlijk onderzoek *de visu* nodig is of dat de voorgelegde documentatie volstaat. Evenmin dient de arts-adviseur een specialist te zijn in een bepaalde medische specialisatie. Het staat hem vrij een specialist te contacteren indien hij het nodig acht, hetzij de documenten, uitgaand van een specialist, zonder meer te aanvaarden.

Uit het standaard medisch getuigschrift van 25 april 2022 blijkt dat de verzoekende partij enkel ‘Haldol’ als medicatie neemt en nood heeft aan daghospitalisatie. De arts-adviseur heeft dit aangenomen en betwist deze vaststellingen niet.

2.8. In een volgend onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de uiteenzetting in het medisch advies over de toegankelijkheid. Zij verwijst naar het arrest *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 van de Grote Kamer van het EHRM. De Raad leidt hieruit af dat met deze grief de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM.

Zij stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met de sociale en gezinssituatie en met het sociaal vangnet, rekening houdend met haar lang verblijf in België en het gebrek aan banden in het herkomstland.

In de zaak *N. vs. het Verenigd Koninkrijk* van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, heeft het EHRM een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen in het kader van artikel 3 van het EVRM uiteengezet. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest *D. vs. The United Kingdom* (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen in het kader van een weerhouden schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (“a very exceptional case”), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, *N. vs. Verenigd Koninkrijk*, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, *N. t. Verenigd Koninkrijk*, § 42).

Voorts is er geen schending van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633). Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar is omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden*; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden*; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland*).

In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfijnt men verder in overweging 183 als volgt: “The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in *N. v. the United Kingdom* (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”

Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder “andere uitzonderlijke gevallen” wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd.

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

Het gegeven dat de omstandigheden voor verzoekers in het land van herkomst minder gunstig zouden zijn dan in België, houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, *Bensaid./United Kingdom*, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een behandeling in het herkomstland dergelijke onomkeerbare achteruitgang met intens lijden of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting zou teweegbrengen. Nu onderzocht werd of er een adequate behandeling bestaat voor de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft, is er geen schending van artikel 3 van het EVRM voorhanden temeer evenmin aangetoond is of blijkt dat zij lijdt aan een ziekte in de zin van de hierboven geschetste rechtspraak.

Het onderdeel dat de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM is niet gegrond. Artikel 4 van het Handvest bevat inhoudelijk dezelfde bepaling zodat de schending ervan evenmin wordt aangetoond.

2.9. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij stelt dat zij in het herkomstland geen sociaal vangnet heeft, geen familieleden of kennissen.

De verzoekende partij gaat voorbij aan het volgend motief in de tweede bestreden beslissing:

“gezins- en familieleden : De beslissing geldt voor het hele gezin/de ganse familie zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene is alleenstaande.

hoger belang van het kind : Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader, en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Er worden geen kinderen vermeld in de aanvraag

gezondheidstoestand : geen medische contra-indicatie voor terugkeer naar het land van herkomst (advies dd. 19.09.2022)”

Haar familie kan de verzoekende partij aldus vergezellen zodat dit vangnet blijft bestaan. De verzoekende partij toont niet anders aan. Over haar privéleven in België en andere personen van haar “sociale vangnet” weidt de verzoekende partij niet uit.

De schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Omdat artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte moet worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM (zie ook: HvJ 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), is er geen schending van artikel 7 van het Handvest.

2.10. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de tweede bestreden beslissing artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet schendt. Met haar gezondheid is rekening gehouden zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing en het medisch advies. Ook het gezinsleven werd besproken (zie punt 2.8.) en de verzoekende partij toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Ook dit onderdeel mist grond.

2.11. Artikel 42 van het Handvest regelt het recht op inzage van documenten. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze dit artikel geschonden is. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.12. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere grief aan, ook niet gericht tegen de tweede bestreden beslissing. De schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in het bezit is van de geldige documenten, zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° en in artikel 2 van de Vreemdelingenwet.

2.13. De Raad besluit dat de verzoekende partij de schending van geen enkel aangehaalde bepaling of beginsel van behoorlijk bestuur aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is, zo ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN